

Jedno krásne ráno sa korytnačka Karla vyhrievala na slniečku pred svojou útulnou norou a spokojne si pochutnávala na banánovom liste.

Nad ňou sa rozpínal staručký olivovník, na ktorom posedávala hrdlička Striebpierka a šuchorila si perie. Zrazu k nej priletel holub Striebrochvost, a skôr než otvoril zobáčik, niekoľko ráz sa jej poklonil.

„Ó, drahá Striebpierka, radosť moja najväčšia, počula si už tú úžasnú novinu? Kráľ zvierat Lev XXVIII. sa žení. Zaľtme tam spolu, svetlo mojich očí!“

„Milý môj,“ zahrkútala hrdlička, „dostali sme pozvánku?“

„Hviezda môjho života,“ pokračoval Striebrochvost a znova sa poklonil, „pozvané sú všetky zvieratá. Malé aj veľké, staré a mladé, tučné i tenké, suchozemské či vodné. Teda aj my. Bude to udalosť roka. Musíme sa však poponáhľať, cesta k levej jaskyni je dlhá a do svadby nezostáva veľa času.“ Hrdlička prikývla a ihneď spolu odleteli.

Korytnačka Karla ich rozhovor začula
a natolko ju zaujal, že zabudla dojesť raňajky.
„Ak pozvali všetky zvieratá, malé aj veľké,
staré a mladé, tučné i tenké, suchozemské či vodné,“
húťala korytnačka, „tak aj mňa. Prečo by som teda
nešla na najväčšiu slávnosť roka?“

Premýšľala nad tým celý deň a nakoniec
sa rozhodla. Len čo ráno vyšlo slnko,
vydala sa na cestu. Išla pomaličky,
krôčik po krôčiku, no s veľkým
odhodlaním.